

Chương 32

Vì đặc biệt mong muốn xem mắt thành công nên buổi sáng Vụ Mang Mang còn cố ý đi làm tóc cho thật đẹp, đứng trước gương thay đến bốn, năm bộ quần áo, cuối cùng chọn một chiếc áo len lệch vai màu xanh thẫm phối cùng váy ngắn màu xám, chỉ để lộ phần gấu váy một chút, giày boots da màu đen qua gối phối cùng tất dài màu xám.

Trông hình như quá trẻ, nhưng chân rất dài, Vụ Mang Mang lại khoác thêm một chiếc áo rù màu xám, khí chất ngây thơ theo trường pháp học sinh lộ rõ, mới nhìn đã biết là cô gái tốt.

Nghe nói đối phương hơi lớn tuổi, thực ra Vụ Mang Mang cũng băn khoăn rất lâu giữa hai phong cách chín chắn và tươi trẻ, cuối cùng vẫn quyết định nghiêng về tươi trẻ, mấy ông già đa phần đều thích những cô gái trẻ trung, muốn nắm bắt bóng hình thanh xuân mà.

Địa điểm xem mắt ở hoa viên Tùng Lâm, đúng theo tên gọi, đó là một nơi chú trọng riêng tư, dưới ánh đèn xanh mờ, mọi người đều ẩn mình trong bóng râm của cây cối, Vụ Mang Mang nhíu mày, lần đầu gặp nhau thực ra cô thích những nơi sáng sủa hơn, khá tiện để quan sát đối phương.

Nhân viên phục vụ đưa Vụ Mang Mang đến bàn số tám, đối phương đã đến, ngồi quay lưng lại. Vụ Mang Mang nhẹ nhàng tiến đến, cất tiếng dò hỏi: “Lục tiên sinh?”

Đối tượng xem mắt lần này rất “quanh co”, là bà Liễu nhờ bạn, bạn bà lại nhờ bạn bè tìm, chỉ biết là họ Lục, gia thế rất tốt, công việc cũng rất ổn, nhân khẩu trong nhà đơn giản, chỉ có điều hơi lớn tuổi, ba mươi mấy rồi.

Bà Liễu hoàn toàn không để tâm, lớn tuổi mới biết thương yêu cung chiêu.

Vụ Mang Mang chưa thấy hình đối phương, người giới thiệu cứ tỏ vẻ kiêu ngạo “giới thiệu anh ta cho cô là phúc tám đời rồi”, nên bà Liễu và Vụ Mang Mang cũng không dám kiên trì.

Nhưng thân phận, địa vị người giới thiệu rất đáng tin, chắc là vị Lục tiên sinh này cũng không tồi.

Lộ Tuy quay đầu lại, Vụ Mang Mang suýt ngã nhào, “Anh mà cũng đi xem mắt sao?”

Vụ Mang Mang tỏ vẻ như bị sét đánh.

Lộ Tuy cười cười ra hiệu mời ngồi, “Lớn tuổi rồi, là người bậc ‘ông’ rồi, cũng phải tìm bạn đời chứ?”

Vụ Mang Mang vô cùng ủ rũ, thế cô xem mắt cùng Lộ Tuy há chẳng phải trở thành “bà” rồi ư?

“Trông anh còn rất trẻ, chỉ có thứ bậc hơi cao một chút. Nếu tôi có con trai thì anh chẳng phải là bậc ‘ông’ đó thôi.” Vụ Mang Mang ngồi xuống, nói.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, thực ra phụ nữ bằng tuổi cô có con cũng không hiếm.

“Dùng bữa tối ở đây, hay đổi địa điểm?” Lộ Tuy bỏ qua luôn vấn đề của cô.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, bây giờ đang là giờ uống trà chiều mà, “Chắc không ăn cơm đâu nhỉ?” Vụ Mang Mang cảm thấy cô và Lộ Tuy dù sao cũng được coi là quen biết, mà lại bị giới thiệu xem mắt nhau, đúng là có phần hoang đường, nực cười.

Mau chóng cáo từ, ai tìm mẹ nấy đi.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuy nước mắt nên vội nói rõ: “Tôi không biết hôm nay người tôi gặp là anh.” Người họ Lộ rất nhiều, người họ Lục cũng rất nhiều, Vụ Mang Mang dù nghe nhiều đến mấy cũng không thể nào đoán ra đối phương chính là Lộ Tuy.

Lộ Tuy liếc nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lập tức nghiêng người về trước, nheo mắt: “Anh có biết đối tượng xem mắt là tôi không?”

Ảnh của Vụ Mang Mang không đáng giá bằng Lộ Tuy, đã sớm đưa cho người giới thiệu rồi.

“Tôi sẽ không đến xem mắt khi mà đối phương là ai cũng không biết.” Lộ Tuy đáp gọn.

Vụ Mang Mang trầm cảm thấy kiêu ngạo, nhưng sau đó lại nghĩ câu này của Lộ Tuy sao có ẩn ý gì đó, hình như cô rất “low”, dù đối phương là ai cũng đồng ý xem mắt vậy.

“Tôi cũng không phải ai cũng đi gặp mặt.” Vụ Mang Mang cười như một con hồ ly, những lời đong đưa này cô rất rành rẽ.

Vụ Mang Mang một tay chống cằm, “Điều kiện của Lộ tiên sinh rất tốt nhỉ.”

Trên không có cha mẹ phải hầu hạ, dưới cũng không có ai ăn bám để nuôi dưỡng, tướng mạo anh tuấn, sự nghiệp thành đạt, tuy tuổi tác hơi lớn một chút nhưng mẹ tôi nói người lớn tuổi biết thương vợ.” Vụ Mang Mang cười toe toét.

“Cô cứ lấy tuổi tác của tôi ra nói, có phải trong tiềm thức cô cảm thấy mình chỉ có tuổi trẻ mới xứng với tôi đúng không?” Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, dựa ra sau, không muốn thừa nhận bản thân đang tìm cảm giác ưu tú ở tuổi trẻ.

“Tuổi trẻ đúng là một tài sản quý giá, nhưng kinh nghiệm và từng trải chẳng phải cũng thế?”

Một câu của Lộ Tuyền đã nói trúng tâm lý đen tối của Vụ Mang Mang, khiến cô cảm thấy mình trở nên hẹp hòi và tự ti trước mặt anh.

Thật lòng không muốn làm bạn với người như Lộ Tuyền tí nào.

Điều đáng mừng là Lộ Tuyền đã đưa tay lên, ra hiệu thanh toán tiền.

Nhân cơ hội này Vụ Mang Mang lấy điện thoại ra nhanh chóng gõ một hàng chữ, gửi cho nhóm bạn thân.

“Biết hôm nay đối tượng xem mắt của tớ là ai không?!!!!!!” Phía sau là một dãy biểu cảm bàng hoàng.

Nhóm bạn quả nhiên gửi một đồng dấu hỏi, là ai? Là ai?

Vụ Mang Mang thỏa mãn nhếch môi, thưởng thức mười mấy dòng “là ai” rồi mới chuẩn bị trả lời.

Ai ngờ trên đỉnh đầu lại vang lên giọng nói hơi lạnh lẽo của Lộ Tuyền: “Sau này đừng chơi điện thoại trước mặt tôi.”

Vụ Mang Mang cũng là kẻ nhát gan, nghe Lộ Tuyền nói thế liền vội vã cất điện thoại đi.

Đề lại một đám phụ nữ đang cần giải đáp.

“Đi thôi.”

Lộ Tuyền ra lệnh, Vụ Mang Mang vội vã đứng lên theo, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đến thang máy, Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền bấm nút lên tầng trên cùng thì tim thót lại, lẽ nào đi ăn cơm thật?

Vụ Mang Mang cảm thấy rất phiền phức, ở cạnh một đại nhân vật áp lực lắm lắm, đã thế còn là đại nhân vật không bình dị, dễ gần cho lắm.

Vụ Mang Mang muốn tự do hít thở.

“Lộ tiên sinh, buổi tối tôi không ăn cơm, tôi phải giảm cân.” Vụ Mang Mang cố gắng lấy lại tự do cho bản thân.

“Thế thì nhìn tôi ăn”, Lộ Tuyền quay sang nhìn Vụ Mang Mang.

Cái gì cơ?!

Trong cơn bàng hoàng Vụ Mang Mang theo Lộ Tuyền vào trong thang máy.

Thực ra cô cũng không rõ tâm lý của mình, rõ ràng cô không muốn, nhưng vẫn bất giác theo anh vào thang máy, cứ có một cảm giác không thể phản kháng.

Trục thăng đậu trên sân thượng đã đưa Vụ Mang Mang đến hòn đảo của Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang đi nửa đường mới nhận ra mình đã lên thuyền giặc, từ đó hoàn toàn mất tự do.

Đến đảo rồi, nếu không có chỉ thị của Lộ Tuyền thì cô không thể nào rời đi được.

Vụ Mang Mang đứng bên ngoài biệt thự của anh, không chịu dời bước, cứ có cảm giác sắp vào địa ngục vậy.

Lộ Tuyền quay đầu lại, đợi Vụ Mang Mang nửa giây rồi dứt khoát bước lại gần, nắm lấy tay cô.

Vụ Mang Mang chờ người trước tốc độ phát triển nhanh như điện giật này, tay kia của cô che trước bụng, chỉ sợ tối nay bị Lộ Tuyền biến thân gặm thêm lần nữa.

Mong rằng quy định “động vật sau khi kiến quốc không được phép thành tinh” vẫn được áp dụng ở chỗ Lộ Tuyền.

Vào biệt thự, Lộ Tuyền cởi áo khoác đưa cho C-3PO, rồi lại rất lịch sự giúp Vụ Mang Mang cởi áo khoác ra.

“Lộ tiên sinh, chúng ta...”, giọng Vụ Mang Mang mang một vẻ sợ hãi đáng thương, bây giờ đến địa bàn của người ta, không ngoan ngoãn cũng không được.

“Gọi tôi là Lộ Tuyền được rồi, một số thời điểm đặc biệt, em cũng có thể gọi tôi là chú.”

Tim Vụ Mang Mang đúng là “thình thịch” rồi lại “thình thịch”, quả nhiên cô đã đoán trúng, Lộ Tuyền có hứng thú với cô.

“Tôi đi nấu cơm, em cứ tự nhiên tham quan.” Lộ Tuyền đưa remote cho Vụ Mang Mang, sau đó nói mật mã mạng internet cho cô, “Đừng chụp hình.”

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn gật đầu, ngồi xuống sofa.

Lúc có mạng thì Vụ Mang Mang có thể bỏ qua cả thế giới.

Tin nhắn sắp nổ tung, đặc biệt là Lộ Thanh Thanh, cứ cách một phút là nhắn một tin, hỏi đối tượng xem mắt là ai.

Lúc này Vụ Mang Mang đã mất đi cảm giác hứng khởi “đi xem mắt gặp Lộ Tuyền giống như đi ăn cơm nhìn thấy Châu Kiệt Luân” ban nãy. Nên Vụ Mang Mang không quan tâm đến tin nhắn nữa, xem Weibo cũng chẳng có gì đặc biệt, game điện thoại thì không hấp dẫn, đành đứng lên đi vòng vòng khắp nơi.

Lúc đến khu nhà bếp, khi nhìn thấy Lộ Tuyền đang xắn tay áo, vung dao thái rau như bay, trên gương mặt cô bỗng xuất hiện vẻ dờ dẫn sùng sốt.

Lộ Tuyền cũng biết nấu ăn?!

Lại còn biết thái rau như thế?!

Vụ Mang Mang cảm thấy có chút chóng mặt.

Có thời gian rảnh thì đi kiếm chút tiền chẳng hay hơn à.

“Lát nữa là ăn được rồi”, Lộ Tuyền cho cà rốt vào nồi.

Ghét nhất là ăn cà rốt, Vụ Mang Mang thâm thở dài.

Nạm bò sốt vang, cua sốt phô mai, salad cá ngừ, bánh mousse bơ, nhìn cũng thấy rất vui mắt.

Còn Vụ Mang Mang ngồi trước bàn ăn, lòng lại nghĩ chẳng thà anh cho tôi một bát mì thịt bò cay còn hơn, bà đây không ra nước ngoài chẳng phải vì chỉ thích món ăn Trung Quốc thôi sao?

“Không thích món Tây à?” Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang bắt giác sờ lên mặt, cô biểu hiện rõ như vậy ư?

Lộ Tù đứng lên ra bệ bếp, làm món ăn khác.

Vụ Mang Mang vội đứng lên, “Lộ tiên sinh, không cần phiền phức thế, buổi tối tôi vốn không ăn cơm.”

Lộ Tù như không nghe thấy.

Tặng lễ cho người tất có sở cầu, Vụ Mang Mang cảm thấy tim sắp thót lên cổ họng rồi.

Rất nhanh cơm rang của Vụ Mang Mang được đặt lên bàn.

Đỏ, vàng, cam, xanh lá, trắng, ngũ sắc có đủ, tiếc rằng lại có cà rốt.

Vụ Mang Mang rất dè dặt dùng thìa gắng sức gạt cà rốt ra, sau đó thi thoảng lén nhìn Lộ Tù.

Tuy hơi run trong bụng nhưng Vụ Mang Mang vẫn can đảm lên tiếng, hơn nữa chỉ sợ mình nói chậm sẽ mất đi dũng khí, thế là cô nói liền một mạch: “Lộ tiên sinh, chúng ta hiện giờ là thế nào?”

Vụ Mang Mang như lạc trong sương mù chả hiểu gì cả, không nói câu nào mà dẫn con gái nhà người ta đến biệt thự, còn tự tay xuống bếp, nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó sai sai.

Nếu nói là hứng thú với cô thì cũng hơi thần kinh nhỉ? Thời gian trước gặp nhau còn tỏ ra lạnh lùng cao ngạo, hôm nay bỗng dưng tỉnh ngủ ư?

Lộ Tù buông dao nĩa, dùng khăn ăn chấm lên khóe môi, uống một ngụm nước rồi mới chậm rãi nói.

“Em nghĩ là gì?” Lộ Tù hỏi ngược lại.

Vụ Mang Mang không muốn bị Lộ Tù coi thường nên nói thẳng: “Anh đang muốn tiếp tục phát triển với tôi phải không?”

Lộ Tù gật gù: “Cũng có thể nói thế!”

Một câu nói không chắc chắn biết bao!

“Lộ tiên sinh, sở dĩ tôi đi xem mắt là vì muốn lấy chồng, tôi muốn tìm một người để hẹn hò với hôn nhân làm tiền đề.” Vụ Mang Mang nghiêm túc tỏ rõ lập trường.

Lộ Tù chăm chú nhìn Vụ Mang Mang mấy giây, đúng lúc cô sắp không gượng nổi thì mới lên tiếng: “Như em mong muốn, thế thì chúng ta quen nhau với tiền đề là hôn nhân.”

Vụ Mang Mang rất muốn đập đầu xuống bàn, thế nào gọi là như cô mong muốn, thực ra cô đang từ chối anh một cách khéo léo mà?

“Lộ tiên sinh...”

Lời của Vụ Mang Mang bị Lộ Tùý cắt ngang, “Nếu đã xác định quan hệ thì em có thể gọi anh là Lộ Tùý, hoặc là danh xưng khác thân mật hơn.”

Vụ Mang Mang có phần không thích ứng kịp với tốc độ và hiệu suất cao của Lộ Tùý.

Danh xưng thân mật?

Vụ Mang Mang cười toe toét, nũng nịu nói: “Chồng à, người ta không thích ăn cà rốt, lần sau đừng cho vào nữa, được không?”

Tiếc rằng Vụ Mang Mang không thể thấy Lộ Tùý thất thố như mong muốn, mà lại làm chính mình buồn nôn!

“Ăn cà rốt tốt cho mắt, mắt em rất đẹp, nên chăm sóc.” Lộ Tùý đáp.

Cô nàng Vụ Mang Mang này có một khuyết điểm, chính là một khi người ta biểu dương cô, khen ngợi cô rồi, cô sẽ không nỡ làm ngược ý người ta.

Cà rốt thì cà rốt chứ, dù sao cũng không phải thuốc độc.

Ăn tối xong, Lộ Tùý mời Vụ Mang Mang đi dạo, trên đảo có một phòng ấm rất lớn, trên kệ là vô số loại thực vật được nuôi trồng và chăm sóc tỉ mỉ.

Vụ Mang Mang nhìn ra xa, một đảo đều là cà rốt, anh thích ăn đến mức đó ư?

“Anh cầm tinh con thỏ hả?” Vụ Mang Mang âm mưu dò hỏi tuổi tác của Lộ Tùý.

“Chỉ là thích ăn mà thôi”, Lộ Tùý đáp.

Đi dạo xong, Lộ Tùý vào thư phòng xử lý công việc, Vụ Mang Mang đứng ngoài cửa kính ngơ ngẩn, họ đã bước vào cuộc sống vợ chồng già rồi sao?

Ăn cơm xong thì đi dạo, đi dạo xong anh làm việc, còn cô chơi điện thoại?

Đó chính là cái giá phải trả khi yêu đương cùng một ông già.

Còn nữa, ban nãy Lộ Tùý nói gì nhỉ: Em có thể chơi điện thoại, nhưng đừng chơi lâu quá làm tổn hại đến mắt, cũng làm tổn thương đến cột sống của em.

Vụ Mang Mang thầm mắng trong lòng, trong cuộc sống tự đứng xuất hiện thêm một người qua đường, mà ngay cả việc cô chơi điện thoại cũng đòi quản?

“Em muốn về nhà.” Vụ Mang Mang mở cửa thư phòng, nhìn Lộ Tù nói.

Lộ Tù ngẩng lên, “Ngày mai anh đưa em về.”

Vụ Mang Mang biết ngay người này không có ý gì tốt đẹp mà.

“Nhưng em không mang theo quần áo để thay”, Vụ Mang Mang kiên trì.

“Em vào phòng anh chọn áo sơ mi hoặc áo pull để mặc đi, nội y cởi ra giặt sạch xong hong khô, sáng mai là có thể mặc được rồi.” Lộ Tù nói, như thể mọi thứ đều chẳng là vấn đề gì.

Nhưng vấn đề của Vụ Mang Mang thì rất lớn, hôm nay mới ngày đầu mà đã mặc áo sơ mi của người ta rồi? Tiết tấu này có phải là quá nhanh không?

Vụ Mang Mang đứng đó không đi, Lộ Tù lại ngược lên nhìn cô, “Còn vấn đề gì không? Anh chỉ cần nửa tiếng thôi, sau đó sẽ ra với em.”

Vụ Mang Mang nheo lời, cô đứng đây không đi không phải là đòi anh ở cạnh, cô định yếu ớt nói: “Em vẫn muốn về nhà.”

“Nơi này chính là nhà của em”, Lộ Tù đáp ngắn gọn.

Vụ Mang Mang đang định nói thì thấy Lộ Tù nhú mày.

“Em có thể ra ngoài trước không? Bây giờ anh cần làm việc”, Lộ Tù nói với vẻ hơi nóng nảy.

Vụ Mang Mang rũ vai, chỉ đành quay ra đóng cửa lại.

Ghi chú:

1. Quy định này nằm trong số quy tắc mới mà tổng cục điện ảnh ban hành trong năm 2015, trong đó có những quy định quái lạ như nghiêm cấm nội dung ngoại tình, tình một đêm; phim về đề tài sinh viên học trò có thể xuất hiện chuyện yêu sớm, nhưng không được phép thành công... Quy định động vật sau khi lập quốc không được phép thành tinh nhằm mục đích bài trừ những chuyện thần tiên ma quỷ ra khỏi phim ảnh. Ở đây Vụ Mang Mang hy vọng Lộ Tù sẽ tuân thủ các quy định trên không sàm sỡ mình. (ND)